

der jo højest tilkomme Reformpartiet 4 Mand; men det fik alle 6 Pladser. Nu vil jeg gerne spørge det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, om han kan sige, at Repræsentationen for Præstø Amt er et Spejlbillede af Amtets Befolkning. Her har det ærede Medlem disse lige store Kredse, saa lige store, som man vel overhovedet faar dem. Man kan sætte Majoritetsvalg i Enkeltmandskredse saa højt, at alt andet maa vige derfor — og jeg har nylig hørt det ærede Medlem for Assens (Berntsen) sætte dette Valgsystem saa højt — nu vel, det er et Standpunkt; man kan tillægge dette, at Vælgerne staar i en saadan Rapport til den enkelte Folketingsmand, saa meget stor Betydning, at som sagt alt andet maa vige derfor — men gør man dette, maa man samtidig ganske give Afkald paa det, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds kalder sit Kærnepunkt. Der er her nemlig kun Tale om et Enten—Eller. Det vil interessere mig at se, om det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds kan imødegaa denne Bevisførelse.

Tscherning har stærkt fremhævet, at det er Maalet at faa Befolkningen afspejlet i Repræsentationen. Han siger: „Ikke alene skal Flertallet have sin Ret, men Mindretallene rundt omkring i Valgkredse lagte sammen have et lige saa stort Krav paa at sende en Repræsentant til Ting, som et lige saa stort Antal Vælgere, som der tilfældigvis bo i en Kreds og udgøre dens Flertal. Det gælder“ — siger han — „ikke om at faa en ufuldstændig Folkemening repræsenteret, men at faa Meningerne frem, saaledes som de gruppere sig om visse politiske Anskuelser, om visse Grundsætninger. Det, at de politiske Ideer skulle skabe og samle Meningsfæller blandt Vælgerne om sig og paa den Maade komme til at gøre sig gældende, det er det rette. Men Delingen i Valgkredse“ — siger Tscherning — „er det urette“. Og lad mig med det samme, hvis det maa være mig tilladt, fremdrage en Udtalelse af Andræ. Han siger: „I de endelige Beslutninger skal Majoriteten herske, og dens Villie respekteres, men saalænge der kun er Tale om en Overvejelse, saalænge der er Tale om at fremkalde en omfattende Diskussion, for derigennem med Modenhed at kunne fatte Beslutninger, saalænge maa man give Minoriteterne Ret til at komme til i Forhold til deres Talrigbed at udtale deres afvigende Anskuelser.“ Men Stuart Mill, hvem jeg før citerede, siger med en Bitterhed, der udspringer af dybt Kendskab til Men-

neskene: „Saa fuldkommen virkeliggør dette System Tanken om, hvad en repræsentativ Styrelse bør være, at dets Fuldkommenhed staar det i Vejen og maaske er den største Hindring for dets Fremgang.“ Da Junigrundloven blev givet, kendte man intet Middel til at faa en Valgordning, som gjorde Folketinget til et Spejlbillede af Folket. Det er jo nu i Aar 50 Aar siden Andræ først anviste dette Middel i Forholdstalsvalgmaaden. Den og den alene er i Stand til at gøre Folketinget til den Repræsentation for Folket, som Grundloven havde tænkt sig, men som man den Gang manglede Midler til at gøre den til.

Mest rationelt vilde det selvfølgelig være, om hele Landet udgjorde et Valgdistrikt, derved blev Repræsentationen den mest ideale Gengivelse af Befolkningen. Der vil imidlertid her kræves en Samvirken mellem Vælgerorganisationer fra saa langt fra hinanden liggende Egne, at en saadan Samvirken vanskelig kan tilvejebringes. Men man kommer ikke saa langt fra Idealet ved at dele Landet i nogle store Valgdistrikter, og man kan da gaa adskilligt videre, end den ærede Konseilspræsident antydede i sin Tale i Foraaret, da han talte om 2 à 3 Valgdistrikter som en Mulighed. Man kan godt gaa en Del videre, uden at Resultaterne af Valget fjerner sig synderligt fra de Resultater, man vilde naa; om hele Landet var et Valgdistrikt, (og vi have netop ved Landstingsvalgene en Inddeling af Landet, som er mere skikket end nogen anden til at tages i Brug her, nemlig de alt eksisterende Landstingskredse. Hvis man lod Valget af Folketingsmænd foregaa landstingskredsvis, var der ikke flere Kredse, end at Resultaterne meget nær vilde blive de samme, som om hele Landet var eet Distrikt, og der vilde da ved Opstilling af Kandidater blive taget alle mulige Hensyn til, at de forskellige Egne, de forskellige Erhverv o. s. v. vilde faa deres Interesser tilstrækkeligt fyldstgjorte. Metoden er da overmaade simpel. Jeg har for mit Vedkommende intet imod, at man lægger Vælgerantallet til Grund for Folketingskredse i Stedet for Indvaanerantallet, det er et underordnet Spørgsmaal, Forskellen bliver ikke saa stor. Viser Valglisten, at der i Landet er 400,000 Vælgere, og der skal vælges 132 Folketingsmænd, skal en Landstingskreds, der f. Eks. har 36,000 Vælgere, have 12 Folketingsmænd. Hvis der af disse 36,000 Vælgere er 30,000; der stemme, vil hver 2,500 Vælgere, der samle sig om en Kandidat;